

Честната баба

Когато българските войници прескочиха съ бодри стъпки черната гранична линия и стъпиха на освободената земя, цялото македонско население си отдъхна от непосилни грижи и черни мъжи.

В един малък градец, край самата рѣка Вардаръ, живѣха честни и доблестни българи. Личеше по всичко, че сръбянството не е било въ сила да ги накара да се отречатъ отъ родъ и родина.

Когато часътъ на свободата удари, гражданството на този малък градецъ посрещна войниците-освободители така топлосърдечно, както се посрѣщатъ родни братя.

Въ сжщия този градецъ живѣше и баба Гуна. Единствениятъ ѝ синъ бѣше избѣгалъ нѣкога въ стара България, защото сигурно сѣрбитѣ щѣха да го обесятъ, ако бѣше останалъ. Той бѣше единъ отъ виновниците за повдигането на голѣмъ бунтъ противъ сръбската власть въ града. Оттогава старата му майка бѣше чувала за него само три-четири пѣти. Тя бѣше научила, че наскоро следъ бѣгството си се

оженилъ и ималъ голѣма челядь.

Горката баба Гуна! Не ѝ стигаше голѣмата сиромашия, която я мжчеше и бѣше я довела до просяшка тояга, ами отъ нѣколко години насамъ, следъ като бѣше изплакала цяла рѣка отъ горчиви сълзи, изгуби и зрението си. Нищо не виждаше. Никого не познаваше. Омръзнало ѝ бѣше да живѣе, но мжно ѝ бѣше за Дамяна — единствения ѝ синъ. Само за него си говорѣше, само за него си бълнуваше.

Когато всички жители на градеца бѣха излѣзли да срѣщатъ войниците, бѣше събрала последни сили и баба Гуна и бѣше отишла и тя да дочака момчетата. И все се надѣваше, дано да срещне нѣкжде ако ли не сина си, то поне нѣкое отъ децата му.

Войниците пристигнаха и се настаниха въ градеца. Други отминаха нататъкъ. Разпитва старата жена тогова, оногова, но никой нищо не ѝ каза. Тя взе тояжката си и полека лека си тръгна къмъ дома. Но сълзитѣ ѝ не престанаха чакъ до сутринта.